

годиниы гы продаваше. Той съ пълно равнодушіе ми разказваше за смъртны тѣ случкы на мнозина отъ свои тѣ познайници, и само непрекъснато ся кръстяше за упокой на души тѣ имъ.

—Ами че, подиръ тѣя, васъ не ви ли е страхъ? попитахъ го.

—Тука не трябва да ся боишъ, отговори той:—защото ще ся уплашешъ, и тогава си изгубенъ. Тряба да помнишъ, че ако безъ Божія та воля, не погынва нито единъ косъмъ отъ главѣ тѣ ны, то какъ ще ся изгуби калугеръ тѣ? Богъ не допуца на човѣка да умрѣ, ако той има непростены грѣхови. На че Българинъ тѣ не погына, макаръ и да ся подхлѣзна; ще рѣче че неговы тѣ грѣхове не сѣ простены іоще сличкы тѣ. Та и съ що да ся прехранваме ако не отъ цвѣта та? Десять години наредъ ся храня само отъ тяхъ.

—То ще рѣче привикнѣлъ си?

—Тука никога не можешъ да привикнешъ, никога не можешъ да ся надявашъ на себѣ си. Ето ти мой тѣ старецъ: двадесять години наредъ събирѣ цвѣта, и се пакъ минала та година погына, а пѣкъ азъ, може бы, ще погына тая година. Впрочемъ, азъ самъси не ходя. Ако ся откопча въ провалѣ тѣ, ще узнаятъ—ще ма помянувѣтъ, а повече ми и не трѣбва.

Отъ тѣзы думы може да ся види, кѣквы отшелници по вече то ся занимавѣтъ съ събираніе на цвѣта та богородичны.

IX.

Състояніе на науки тѣ въ Св. Горѣ.

Още въ онова време, кога то религіозны тѣ въпросы сѣ быле въ силѣ тѣ си, кога то по между источно то калугерство сѣ ся намирѣли много даровиты учены и духовна та литература цвѣтялѣ, мнозина отъ міряне тѣ, като ся постригвали въ Св. Горѣ донасяли